

Espai d'espiritualitat

SOTA EL SIGNE MARIÀ

L'Exhortació pastoral del nostre Arquebisbe: *Heu estat fills, sigueu també mares*, ha orientat tota la pastoral de l'arxidiòcesi sota el signe de la maternitat eclesial, de la qual Maria n'és prototipus. Que Maria personifiqui el misteri de l'Església vol dir que ella posseïa totes les gràcies que serien donades a l'Església en tots els temps, les virtuts, els carismes i també la seva missió. Ella conté la veritable essència de l'Església. N'és la seva icona. Ella és Dona, Esposa, Verge i Mare. La relació entre Maria i l'Església traspasa tot el pensament dels Pares i s'expressa meravellosament en el capítol VIII de la *Lumen Gentium* del Vaticà II. El Sr. Arquebisbe, amb la seva Exhortació, dona fonament teològic (era absolutament necessari) a les noves directrius pastorals de l'arxidiòcesi. Us recomano que llegiu amb atenció l'apartat 2.4. *Àmbit de la celebració de la fe* (pp. 43- 46).

Celebrar l'Eucaristia, i per extensió tota la litúrgia, sota el signe de Maria és celebrar-la amb pura receptivitat del Do del Senyor. Una profunda expressió de sant Tomàs d'Aquino, quan parla de Maria, és: *Maria, trichinium totius Trinitatis*, (Maria és lloc de repòs, en el sentit de permanència, de tota la Trinitat). Analògicament es pot dir de l'Església quan celebra l'Eucaristia, ja que en ella el Pare es dona en el Fill en l'amor de l'Esperit Sant, en la Paraula i en el Sagrament, i l'assemblea esdevé fecunda. Allí neix la missió. El Cos de Crist és contínuament engendrat en l'Eucaristia (p. 43). Tota la missió pastoral brolla de l'Eucaristia. El Sr. Arquebisbe ho expressa així: *L'eucaristia, on se'ns ofereix el mateix Senyor, constitueix la font i cim de tota la vida cristiana, esdevenint la llar de fraternitat des d'on brolla la maternitat eclesial* (p. 46).

Sempre m'ha cridat l'atenció que la Missa s'acaba aviat: després de la breu oració, la benedicció, el comiat i tots al carrer, a la vida, a la missió, a l'apostolat. Hem rebut el sagrament de l'Amor, ara cal participar de la pressa de Maria per portar-lo als altres (Lc 1, 39). L'Eucaristia fa contínuament que l'Església exerceixi la seva maternitat en ordre a la gràcia. La fecunditat ve, tant per Maria com per l'Església, de la gràcia de l'Esperit Sant. L'actitud de l'Església, quan celebra l'Eucaristia, és pura receptivitat del Do de Déu. En el desert de la nostra Església, la font amagada de l'Esperit va fent créixer flors, que donaran el seu fruit. Són flors humils, que els ulls de la fe saben descobrir. Tota pastoral està condemnada al fracàs si no portem en nosaltres la gràcia de l'Esperit Sant. La que estava cridada a ser mare, ha esdevingut estèril, perquè l'Església no s'anuncia a si mateixa, ella té molt poc atractiu, l'únic que té d'atractiu és el mateix Senyor. Ella viu i porta l'amor de l'Espòs d'arreu on és i així esdevé mare. Les esglésies es buiden quan es buiden de Crist. Que la Mare de Déu, Verge orant, ajudi la nostra Església a esdevenir: *La mare feliç fecunda pels fills* (Salm 112,9).

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

LES CAMPANES

L'ús litúrgic de les campanes pren un paper important en la vida de l'Església des dels seus orígens, doncs és un antic costum per convocar a la comunitat cristiana a les celebracions litúrgiques. En els primers segles del cristianisme, encara no existien l'ús de les campanes, i es creu que fou sant Paulí de Nola qui cap l'any 400 va fer fondre les primeres campanes per esglésies en la regió de la Campània (Nàpols), agafant d'aquesta regió el nom.

Les campanes són, per sant Benet, la veu de Déu que ens crida a la celebració litúrgica, per tant, el seu so és considerat una crida a la comunió entre Déu i els seus fidels, a ser Església, a esdevenir el seu poble.

També el llenguatge de les campanes ens convida a una pregària personal amb Déu, a elevar-hi el nostre cor mentre les nostres orelles acullen la seva veu.

Les campanes, amb els seus diferents tocs, comuniquen diferents esdeveniments de la Comunitat: criden a tota la comunitat a la celebració de l'Eucaristia, conviden amb el toc de l'Avemaria a la pregària de l'Àngelus, comuniquen la defunció d'un membre... les campanes van marcant el ritme de les celebracions, les festes i dels esdeveniments de la comunitat cristiana en el seu camí cap a Déu.

Àngel Rubio Cuza

Descobrim la Litúrgia de les Hores

LA LLOANÇA DEL MATÍ

L'eix de la pregària litúrgica diària està constituït per dos moments principals: la pregària del matí i la del vespre. D'aquesta darrera, en diem, és clar, Vespres; de la situada a l'inici del dia, en diem Laudes.

Mireu què diu sant Basili el Gran, teòleg i bisbe de Cesarea (a l'actual Turquia) del segle IV, sobre la pregària matinal: «Al matí preguem perquè les nostres ànimes i els primers actes del nostre pensament siguin per a Déu i no pensem altra cosa abans d'haver-nos alegrat amb el record de Déu, tal com està escrit: "Quan recordo allò que Déu ha fet, sospiro" (Salm 76,4) i no hem de començar el treball abans de fer el que diu el salm: "Senyor, escolteu el meu clam a trenc d'alba; us exposo el meu plet de bon matí i em quedo esperant" (Salm 5,4-5)» (IGLH 38).

En despertar-nos, ens retrobem a nosaltres mateixos amb tot el que som i tenim. Recuperem la consciència de la pròpia condició de persones humanes i de cristians. Cada matí som convidats a sorprendre'ns de la nostra dignitat i del gran amor que Déu ha tingut i té constantment, ja que, tot i ser limitats i pecadors, l'Amor ens encoratja a no defallir pensant que les pròpies febleses són més fortes que la voluntat salvadora de Déu. Ell sempre és el més fort. És en aquesta fortalesa que es recolza la nostra esperança.

Per això, com afirma el núm. 38 de l'Ordenament General de la Litúrgia de les Hores, les Laudes fan memòria de la resurrecció de Jesús. Tot veient com neix l'albada d'un nou dia, recordem que només Ell és «la llum veritable, que il·lumina tots els homes» (cf. Joan 1,9) i el «Sol de justícia» (Malaquies 4,2) «que ve del cel» (Lluc 1,78). I encara el mateix número es fa ressò d'aquestes paraules de sant Cebrià, màrtir i bisbe de Cartago del segle III: «Hem de pregar al matí per celebrar la resurrecció del Senyor amb la pregària matinal».

Per tant, pregar amb tota l'Església la pregària del matí és una manera espiritual de començar la jornada salvant les pròpies petiteses i enlairant l'esperit, deixant-lo volar fins a les altures més sublimes de Déu. I és també una ocasió inigualable de fer experiència de ressuscitats per la gràcia de Déu, ja que pels nostres propis mèrits i virtuts no hauríem estat mai capaços d'aconseguir un do tan gran.

Jordi Guàrdia Romeu

L'Eucaristia, pas a pas

L'ORACIÓ SOBRE LES OFRENES

La presentació dels dons, l'ofertori, té el seu punt culminant en aquesta oració que tota l'assemblea, dreta, com en totes les oracions de la litúrgia, escolta i s'hi uneix. Aquesta oració recull el sentit espiritual de l'ofertori i, al mateix temps, avança el destí que les nostres ofrenes tindran en l'Eucaristia: Cos entregat i Sang vessada.

Aquesta oració expressa que l'ofrena a lloança i glòria de Déu, i també per al nostre bé i el de tota la seva santa Església, és el mateix Senyor que es farà present en el pa i el vi que estem a punt de consagrar. Però aquesta oració també convida a la comunitat a unir-se a l'ofrena de Crist, a descobrir que l'ofrena més gran que podem oferir a Déu som nosaltres mateixos, posant-nos al seu servei, entregant-nos per amor al servei de l'Evangelí, amb un sí confiat com Maria. Realment l'Església és un poble sacerdotal que, unit a Crist, ofereix i s'ofereix.

Sant Ignasi d'Antioquia, a inicis del segle II, tenia molt viu aquest sentit d'unir-se a l'ofrena del Senyor quan, mentre era portat a Roma per patir el martiri, escrivia en una carta als cristians de Roma: "Soc blat de Déu, em moldran les dents de les feres i seré un pa blanquíssim per a Crist". Sant Fructuós, com en donen testimoni les actes del seu martiri, aquell 21 de gener de l'any 259, a l'amfiteatre de Tarragona, viu la seva execució a la foguera com la seva darrera eucaristia, un autèntic pontifical de flames, unint-se al pa i al vi que s'ofrenen per amor a Déu. Una eucaristia ardent d'amor en la qual vol guardar fins i tot el dejuni: "Com fos que molts dels germans li oferissin una barreja perquè la begués, ell va respondre: Encara no és hora de trencar el dejuni". També Etty Hilesum, jueva holandesa que abraçà el cristianisme després d'una profunda conversió, abans de morir al camp de concentració d'Auschwitz, escrivia en el seu diari l'any 1942: "He trencat el meu cos com el pa i l'he repartit entre els homes".

Que el testimoni de tants cristians, que van fer de la seva vida un do d'amor com el Senyor, ens il·lusioni fer de la nostra vida una ofrena al Pare, en Jesucrist, per l'Esperit Sant, com ens convida a fer l'oració sobre les ofrenes.

Xavier Roig Rovira, pvre.

